

IV. R e k a p i t u l a c e.

Podle těchto úvah byly by předpisy § 38 lit. c) knih. zák. a čl. III. uvoz. zák. k ex. ř. zákonem o přímých daních nedotčeny a postup při zajišťování daňových pohledávek na nemovitostech by byl tento:

A. »Zajištění« splatné daně provede se vkladem zástavního práva podle vykonatelného výkazu nedoplatků nebo platebního rozkazu, který je exekucním titulem podle § 1 č. 12, resp. č. 13 ex. ř. (Prov. nař. k § 284 zák. o př. d.) Tu nejde o exekuci zajišťovací.

B. Zajištění daně dosud nepředepsané nebo nesplatné provede se z á z n a m e m zástavního práva na základě zajišťovacího příkazu (o něm viz § 284 zák. a prov. nař. k němu), který je exekucním titulem podle § 1 č. 13 ex. ř., podle § 38 lit. c) knih. zák. Tu jde o exekuci zajišťovací ve smyslu § 379 ex. ř., osvědčení však není nutné v důsledku ustanovení § 284 zák. o přímých daních, který je dalším (pátým) případem § 371 ex. ř., a tedy doplňkem exekucního řádu (viz shora otištěné rozhodnutí nejvyššího soudu).

Záznam takový vyžaduje ovšem spravení, které bude povoleno po předložení vykonatelného platebního rozkazu.

JUDr. Josef Trnečka.

**Výprava (§ 1231 o. z.). — Mimořádný dovolací rekurs, volné
uvážení, poměr k věnu, zjišťování majetkových poměrů,
doplňk k dovolacímu rekursu.**

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu navrhovatele, ani rekursu jeho odpůrce, odmítl doplněk k dovolacímu rekursu navrhovatelovu a uvedl v odůvodnění:

I. K dovolacímu rekursu odpůrce navrhovatelova:

Prvý soud přiznal navrhovateli proti odpůrci nárok na výpravu v částce 70.000 Kč. Rekursní soud vyhověv částečně rekursu odpůrce navrhovatele, snížil částku tu na 45.000 Kč. Jde tu tedy, pokud jde o posléze uvedenou částku, o srovnalá usnesení obou nižších soudů, a bylo by proto možno odpůrci navrhovatelovu proti dotčenému usnesení rekursního soudu podati jedině mimořádný dovolací rekurs, opřený pouze o zákonné důvody, uvedené v § 46, odst. 2. zák. čís. 100/1931 Sb. z. a n., tedy pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy nebo zmatečnost. V rámci důvodů nezákonnosti brojí jen proti výši výpravy, jež byla volným uvážením rekursního soudu na základě zjištěných majetkových poměrů a platební mohoucnosti jeho stanovena a nedoličuje, v kterém směru se napadené usnesení přiči jasnému a nepochybnému znění nebo smyslu zákona, jehož bylo nebo mělo býti na případ použito (čl. V., bod 1. zák. čís. 251/1934 Sb. z. a n.). — (Srov. sb. n. s. 11.455 a 12.707). O nezákonnosti však nemůže býti řeči tam, kde zákon

připouští volné uvážení soudcovo, takže ani pochybení ve volném uvážení soudcovském by nemohlo nezákonnost založit (sb. n. s. čís. 12.039).

V rámci dovolacího důvodu rozporu se spisy brojí stěžovatel proti nedůslednosti právního názoru napadeného usnesení, které na jedné straně nepřipouští mu další započtení ze jmění obchodu manželčina, ač později uvádí, že zákon mluví o výpravě, přiměřené jmění rodičů. Tím neuplatňuje však, že napadenému usnesení byl v podstatné části položen za základ skutkový předpoklad, který nebyl tvrzen, nebo který po případě je v rozporu se spisy. Neuplatňuje tedy dovolací důvod zřejmého rozporu se spisy, nýbrž důvod nesprávného právního posouzení, který, jak již uvedeno, není důvodem mimořádného dovolacího rekursu.

Důvod zmatečnosti dovolací rekurent neuplatňuje a dovolací soud jej ani z úřadu neshledal (§ 41, odst. 4. zák. čís. 100/1931 Sb. z. a n.).

Dovolací rekurs odpůrce navrhovatelova není tedy opodstatněn.

II. K dovolacímu rekursu navrhovatelovu:

Rekurs tento jako řádný dovolací rekurs je sice přípustný, ježto stěžovatel napadá usnesení rekursního soudu i pokud jím jeho návrh na výpravu přesahující 45.000 Kč byl zamítnut, není však odůvodněn.

Jak z vývodů stěžovatelových lze seznati, zastává tento patrně názor, že věno a výprava jsou si objemem úplně stejné a pouze co do slovního označení odlišné, maje asi na mysli, že § 1231 obč. zák. mluví o výpravě, přiměřené jmění rodičů a dovozuje z ustanovení § 1220 obč. zák., že i výpravu stanoviti jest částkou, která by odpovídala přibližně povinnému dílu.

Stěžovatel přehlíží však zásadní rozdíl v účelu a určení obou těchto právních ústavů. Výpravou rozuměti jest jen plnění, které má sloužiti ženichu k prvému zřízení jeho nové domácnosti, nemá-li sám dostatečné jmění, kdežto věno sloužiti má k úlevě a trvalému usnadnění nákladů po celou dobu manželství (§ 1218 obč. zák., srov. rozh. sb. n. s. čís. 4169, 9267, 13.030 a j.). Je proto rozsah plnění sloužícího k výpravě synově zpravidla menší, než rozsah nevěstě zřízeného věna a proto směrnic vyslovených v rozhodnutí sb. n. s. 10.416 ve příčině věna nelze v plné míře použití při výpravě syna (srov. sb. n. s. čís. 4169).

Pokud stěžovatel uplatňuje, že nebylo prý přihlíženo při odhadu domu čp. 93 k jeho obecné hodnotě z roku 1928 (v době jeho sňatku), která byla tehdy vyšší, nýbrž k dnešní nižší obecné hodnotě, přehlíží, že dlužno při odhadu hospodářské mohoucnosti povinného přihlížeti k hodnotě majetku povinného v době, ve které se nárok na výpravu uplatňuje a že odhad majetku nemá se díti na podkladě naprosto přesného a podrobného zjištění, nýbrž »bez přísného pátrání po stavu jmění« (§ 1231, 1221 obč. zák.) a stačí tedy i jen přibližné objasnění majetkových poměrů (Sb.

n. s. čís. 10.416). Uváží-li se pak, že odpůrce uvedl, že koupil dům čp. 93 za 40.000 Kč a něco prostavěl, a dále, že exekuční odhadní hodnota domu čp. 912, vydraženého jím v roce 1932, byla stanovena na 44.996 Kč, možno míti za to, že udání obecné hodnoty domu čp. 93 asi na 180.000 Kč a domu čp. 912 na 30.000 Kč, sdělené městským úřadem v X., odpovídá skutečné hodnotě domů těch v době uplatňování nároků na výpravu, t. j. v červenci 1934.

Nerozhoduje proto okolnost, jak si sám odpůrce domy ty, pokud se týče dům čp. 93 cenil, a zda jej nabízel ke koupi za cenu, která byla zájemci prohlášena za přemrštěnou a naprosto nepřijatelnou.

Stěžovatel uplatňuje, že rekursní soud neměl přihlížeti k nemoci odpůrcově, jako v řízení rekursním nedovolené novotě. Avšak i když se k nemoci té přihlíží, neměla okolnost ta, jak dovolací soud poznává, pro výši vyměření výpravy podstatného významu.

K poukazům stěžovatele, zejména na to, že pracoval dříve u otce jako dělník bezplatně, co platil za byt a krám, nelze při výměře výpravy přihlížeti, neboť okolnosti ty se jeho nároku na výpravu netýkají a nemohou proto ani na výměru její výše míti vliv (srov. rozh. ve sb. n. s. čís. 13.563).

Otázkou započtení do výpravy částek 5000 Kč daných synu navrhovatelovu a 5000 Kč za plech nebylo třeba dovolacímu soudu se obírat, ježto stěžovatel v tomto směru napadenému usnesení ničeho nevytýká.

K obsahu dodatku, zaslanému stěžovatelem k jeho dovolacímu rekursu nebylo lze přihlížeti, ježto zákon zná jen jediný, t. j. jednotný opravný prostředek, a proto každý doplněk k rekursu, třeba byl podán ještě ve lhůtě rekursní, jest vyloučiti (srov. sb. n. s. čís. 9379).

Rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně ze dne 11. října 1935,
č. j. R I. 932/35-2. Dr. Oskar Sgall.

Pro zločinnou kvalifikaci podílnictví podle § 186 a tr. z. nestačí, byly-li krádeže, k nimž se podílnictví nese, pouhými přestupky, a je-li u hlavního pachatele zločinná kvalifikace založena jen na použití § 173 tr. z. důsledkem spojení s dalšími krádežemi, na něž se podílnictví nevztahuje.

Vztahují-li se však v případě tom podílnické útoky na všechny krádeže, a došlo-li k podílnickým útokům až v době, kdy již jednotlivé krádeže vzhledem na § 173 tr. z. založily zločinnou kvalifikaci krádeže, je i u podílníka dána zločinná kvalifikace podle § 186a tr. z.

Prvý soud uznal obžalovaného vinným zločinem podílnictví na krádeži, shledav kvalifikaci podle § 186 a tr. z., když zjištěno bylo, že neznámí pachatelé odcizili během února a června 1935 postupně